

וא"כ עיקר העשם כמש"כ הכל צו משום הידור מלוא פרכוס הנם וזכר למקדש, וא"כ חלוי לא נחיסד המנהג רק בצית הכנסת דש בזה דמיון להדלקת מנורה במקדש ואיכא בזה זכר למקדש, והא רח"י דפליגי בזה הפוסקים אם להדליק בצית הכנסת מנורה מערב או לפון דרום, כמבואר בעור סו"ס תרע"א ובשאר פוסקים בזה, ואם אמרו בצית הכנסת דעשה כאלה מנהגי בית הכנסת הקדושים מנ"ל להוסיף במה שאינו דומה, וכל מהגוי ישראל נחיסדו בעממים שנגלו לפני מוסדי התקנה, וכיון שאין נ"ד דומה לגמרי אין בכהנו להוסיף, וידעתי גם ידעתי שהיו מדינות שהיו מצרכים במסובות כאלה חבל מי יודע אם רוח חכמים נוחה מהם.

ומה"ט נראה דהקפידו להדליק בצית הכנסת בין מנחה למערב לעשות דמיון להדלקת מנורה מקדש שצאה הדלקתה אחרי המיד של צה"ע לפני הקטרת האימורים כל הלילה כמבואר פסחים נ"ט ע"א, ואפי' בערב שבת דעת הד"מ סי' תרע"א ס"ק ה' להקפיד להדליק אחרי מנחה יע"ש.

ואשר שאל בני שדר בקומה העליונה למעלה מבי' אמה מרה"ר דאין פרסומא לעזרים ושצים האם ידליק בפתח ביתו מצפנים או שמה בפתח הכניסה לכל הבנין (כשיש צו עוד דיירים) ויורד מדירתו וידליק, או ידליק ליד החלון כרגיל דיבה פרסומא נוסא כלפי חלה הדרים ממול בצננוים השכנים בקומות העליונות. הגה כפי המנהג להניח משום פרסומא נוסא בחלון הבית גם בזה יעשה כן דעיקר השאלה של למעלה מבי' אמה של גזן דין חינו דומה ללמעלה מבי' צש"ס ובשו"ע סי' תרע"א דאין יולאים דיעבד בזה איירי שכלולס גם לצני בית הוא למעלה מבי', משא"כ הכא דמדליקין בפנים, ובפנים איכא למעלה מבי' צו יולאים עכ"פ מעיקר דין המלוא כמבואר צש"ס ובשו"ע סו"ס תרע"א, כיון דאיכא היכירא לצני בית, וגם בזה משמע בפמ"ג צמ"ז שם סו"ס ה' דידליק בחלון אפי' למעלה מבי' דמ"מ איכא היכירא קלת לרה"ר, ובמה"ש ס"ק ו' כי כן דרך אפסר.

ומ"מ מעיקר התקנה תקנו חז"ל שידליק סמוך לר"ה דאיכא פרסומא נוסא גם בחוץ ופליגי רש"י ותוס' והפוסקים במקום ההנהגה אם פתח הבית או פתח החצר, ובדר בעליה בפתח החלון, וכיון דהאמת הוא דאיכא שכנים מכמה לדדים שיכולים להביע צמ"ח, שלהם הוא חוץ כי אמה, נוסף למש"כ הפמ"ג דגם למעלה מבי' איכא היכירא קלת, מלבד היכיר גמור לצ"צ צפנים חינו רואה סיבה לשנות המנהג מבצר להדליק צכה"ג על פתח החלון, ובשיעור מרחק של השכנים ממול לא קבלנו דבר חלה העיקר שאפשר להסתכל עוד צראה רגילה דדוקא מנחה למעלה השיעור כי אמה דאין אדם משליך ראשו לאחוריו להביע למעלה כמש"כ המאירי ריש סוכה.

וכריני דוש"ת — מנפס להסדי ה'

אבל מה שמראה יותר דנ"ד חינו דומה כלל לנידון הרדצ"ז דהרדצ"ז איירי ציוש צצית האסורים ונתן לו המושל רשות ללאת יום אחד בשנה והצריכה צידו לקיים מלוא החמורה בשלל ליום ה' ציום מאוחר או שלל יקיים מלוא החמורה חלל ליום ה' ציום מוקדם יקיים רק הקלה דרך יום ה' הרשה לו המושל כמבואר שם בזה דודאי הכצרה מחייבת כהרדצ"ז דיקיים המוקדם בזמן דאין מעבירין על המלוות ועוד מי יודע מה יולד יום, חבל צמ"ד דפדה"צ וראה וכדומה אי לא קרא דיקיים פדה"צ המוקדם, מסבירא דיקיים עכשיו רח"י חע"פ שחלה אחר פדה"צ כיון שהיא עוצרת, ואח"כ כשורחיה גבול יפדה צמ"ד דעכ"פ אפשרי הוא שיקיים (משא"כ בכהו דיושצ בתפיסה) וכן מוכח באמת לשון הצריחה והרמצ"ס פ"א מצרכים ה"ד דפדה את צנו ואח"כ יעלה לרגל, ור"י חומר יעלה לרגל ואח"כ יפדה את צנו דמוכה שלל מיירי דאנו פוערים אותו מהשני חלל דקודם יקיים או פדה"צ או רח"י ואח"כ יסתדל לקיים את המלוא השני, ומאחרי במאירי שבי' דהא דפדה"צ קודם היינו שעכ"פ ספק שימלא גם למלוא עליה רגל — חבל כשודאי שלל יקיים רגל גם לחכמים רגל קודם לפדה"צ וא"ש למש"כ דכיון רגל מלוא עוצרת ובאותם ימי הרגל צודאי לא יהיו לו האמלעים לקיים מלוא רגל יקיים רגל, ופדה"צ זמן קיומו ממשיך ולעולם ספק הרגיל שחדמן לו לקיים.

סימן סה

עש"ק וישלח תשל"ז לפ"ק

בצד ידידיו הרב הגאון יקר רוח צנש"ק ר' אליהו שלזינגר שליט"א רצ שכונת גילה ומקור חיים ירושת"ו.

אחדה"ט וש"ת צאהבה יקרתו קבלתי ואשר שאל צמי שכצר ציך על נ"ח צציתו ומזמן לו לחיזה מסיבה ושם מכצדים לו בהדלקת נרות אם מותר לו לצרך צשם ומלכות דודאי ישנם שם חגשים שלל הדליקו ומטון להוציאם וגם יש בזה פרסומא נוסא.

הנה צצר נשאלתי ע"ז כ"פ, ודעתי העני דאין לצרך, ועממי ונמוקי דהפוסקים נתקשו בעלם המנהג של הדלקה גם בצית הכנסת, ובי הריצ"ש בתשובה סי' קי"א דבהדלקה זאת אין אדם יולא צה, ובצ"י תרע"א כי צצביל האורחים שאין להם צית שמוציאים אותם בהדלקה זו, וכצד נתקשה בצצריו החכם לצני סי' פ"ח, ועיין ג"כ בתשובה צנין שלמה סי' נ"ג מה שמהסס בזה, חלל דמס"מ מנהג ותיקין הוא כמש"כ הריצ"ש בתשובה שם, ובכל צו כי העשם כדי להוציא למי שאינו צקי, וגם כי הוא הידור המלוא ופירסום הנם וזכר למקדש, — והנה צעשם להוציא שאינו צקי חולק הריצ"ש שם שהי' אציר הפוסקים שבי' שאין אדם יולא צה, —